

~~Alle beboerne får særbehandling~~

På det hollandske plejehjem De Schildershoek er alle så forskellige, at ingen behøver føle sig fremmed. Her bor mere end tredive forskellige nationaliteter under samme tag.

Af *Sanne Nyland Christensen*

HAAG Det er morgen. Solen har for længst sendt sine første stråler ind over Holland og varmet regeringsbyen op til endnu en dag.

Fra et vindue på det lokale plejehjem betragter to brune øjne travlheden med ophøjet ro. Fru Pandohimishre har for længst rullet sin kørestol i stilling i dagligstuens karnap, og nyder nu udsigten til endnu en dag på det multietniske plejehjem De Schildershoek.

Som de fleste andre beboere på hjemmet har hun rødder uden for den hollandske grænse. Den 78-årige enke kommer oprindeligt fra den tidligere koloni Surinam, men flyttede til Haag for snart 25 år siden. Over til børnene som alle havde forladt deres hjemland i håb om et bedre liv i det forjættede Europa. Men da alderen begyndte at sætte sine spor, meldte ungerne fra. De arbejdede dagen lang, og havde ikke tid til at passe deres gamle mor. Nu besøger de hende i stedet flere gange i ugen, og ofte kommer børnebørnene med. Dem har Fru Pandohimishre nemlig masser af - hun kan bare ikke helt huske hvor mange. De Schildershoek huser i alt 180 beboere fra mere end 30 forskellige nationaliteter. Og det sætter sit tydelige spor i hverdagen.

»Vi afholder stort set en nationalfest én gang om måneden, og dertil kommer alle de religiøse højtider, der også skal tages alvorligt,« siger Jan Booij, der ikke alene leder plejehjemmet, men også alle de omkringliggende ældre huse og plejeboliger.

Han husker stadig tilbage på begyndelsen med et lille smil om munden. For plejehjemmet opstod som en sammenlægning af tre mindre for snart tretten år siden. Og da de første beboere ankom, var det iført traditionelle klædedragter og træsko.

»Der var kun hollændere. Og man behøvede jo bare kigge ud ad vinduet en enkelt gang for at se, at det ville forandre sig i løbet af kort tid,« siger han.

Derfor valgte stedets ledelse at ændre husets politik, så man allerede på forhånd ville være klar med tilbud målrettet gamle fra andre kulturer.

Der skulle andet mad på bordet, personalet skulle lære de mest almindelige fraser på flere eksotiske sprog, tosproget personale skulle ansættes, og sidst men ikke mindst skulle man have større viden om de mere end tredive forskellige nationaliteter, der i dag bor på hjemmet.

»Mange syntes, det var meget visionært. Men helt ærligt. Det her er ikke Mac Donalds. Ændrer vores klientel sig - så gør vi også. Det er der ikke noget odiøst i,« siger han og understreger, at målet lige fra første færd var at give alle gamle muligheden for at få en god alderdom, uanset kulturel og religiøs baggrund.

»Og alt i alt er det jo bare et spørgsmål om at efterleve en af de vigtigste rettigheder, man har som menneske i et frit land.«

»Nå, der er du,« lyder det pludselig fra Fru

Pandohimishre, da hun ud af øjenkrogen skimter omridset af sin jævnaldrende veninde fra Caribien. Et mørkt og rynket ansigt der trods alderen lyser op i et næsten piget smil ved synet af sin bofælle.

De har sovet på samme værelse i snart fem måneder, og selvom de ikke taler samme sprog, synes de alligevel at forstå hinanden. Snakken går i hvert fald ivrigt mellem dem. Og mens Fru Pandohimishre forsøger at finde ud af, om veninden med de strittende grå afropletninger nu også har bestilt indiske ris til middag, svarer den caribiske bedstemor, at hun bare lige var nede i aktivitetsrummet. Der kommer hun nemlig hver formiddag. Ikke for at motionere. For begge hendes ben er væk - men for at få sig en sludder med landsmanden fra afdelingen på første.

Mens beboerne bruger den sidste halve time inden middag på at døse til lyden af de seneste

rytmer fra den indiske musicalindustri, er aktivitetsniveauet anderledes hektisk nede i stueetagen.

Her ligger køkkenet, hvor man dagligt tilbereder mere end 200 forskellige kombinationer af dagens fire menuer.

Alt er lagt ind i computeren, der på trods af pletter og pander udgør hjertet i madordningen. Her ligger data om alle stedets 180 beboere, og sammenlagt med dagens forskellige tilbud om alt fra traditionelt hollandsk mad og mere krydrede specialiteter sørger den brummende maskine for, at alle får præcist det, de ønsker og må. Derved undgår muslimerne at få gris på gaflen samtidig med, at koen lander på alle andre tallerkener end dem, der tilhører stedets hinduer.

For nemhedens skyld er alt kødet i køkkenet halal-slagt - og mens bakkerne suser ned af et transportbånd kæmper otte af køkkenets ansatte for, at de rigtige ting lander på de rigtige tallerkener. Blendede grøntsager til dem, der har svært ved at spise selv, fedtfri sovs til de overvægtige og så en lille skive citron til pynt.

Ifølge Jan Booij er det et omstændeligt arbejde. Som ikke alene koster tid - det koster også mange penge.

»Det her plejehjem er selvfølgelig dyrere i drift end almindelige plejehjem.

Både fordi vi gør alt, hvad vi kan i forhold til maden, men også fordi sproget gør alt meget besværligt og tidskrævende,« siger Jan Booij.

Han er nu ikke i tvivl om, at mangfoldigheden er et gode.

»Hver dag er en rejse. Jeg har lige modtaget en jobansøgning fra en pige, der stammer fra Congo. Hvis hun er god får hun helt sikkert jobbet. For selvom vi endnu ikke har nogen beboere derfra, skal de nok komme en dag,«

siger han og understreger, at alle er velkomne på De Schildershoek. For som han siger:

»Her er alle så forskellige, at ingen er fremmede.«